

FRA NÆR OG FJERN

November 1985

Nyt tempel i Sydafrika er Afrikas skønneste juvel

I Nordafrika står der pyramider som har stået der i århundreder. I Sydafrika står der nu et tempel. I dette tempel vil familier blive beseglet til hinanden, og de vil stadig være beseglet til hinanden når pyramiderne i Nordafrika ikke er andet end fygende sand.

Templet i Johannesburg, i Sydafrika er den nyeste og skønneste juvel i det land, der er kendt for dets diamanter og guldminer. Det blev indviet d. 24.-25. august i år.

Johannesburg er en travl by med henved 1 1/2 million indbyggere i Transvaal området. Guldet var begyndelsen til byen, og den voksede med de forskellige guldminefund. Omkring 3 km nord for byens centrum står det første tempel på det afrikanske kontinent - et helligt sted, bygget ved hjælp af tro.

Der er nu et tempel på alle kontinenter i verden, på nær i sydpolarkredsen. Templet i Johannesburg, som er det 36. fungerende tempel, er det tempel der ligger længst væk fra kirkens hovedsæde.

Omkring 3.500 medlemmer, eller ca. 1/4 af Sydafrikas 12.000 medlemmer var til stede ved de 4 indvielsessessioner. Medlemmerne kom fra alle kan-

De generalautoriteter der deltog i indvielsen af templet. Fra venstre: Russel C. Taylor, Joseph B. Wirthlin, Gordon B. Hinckley, Neal A. Maxwell, Robert L. Backman og J. Richard Clarke.

ter af Sydafrika og de omkringliggende nationer, Zimbabwe, Lesotho, Swaziland og Botswana. Templet i Johannesburg betjener også medlemmer i Ghana Accra og Nigeria Lago missionerne.

Forsamlingen på tempelpladsen bar ikke præg af de uroligheder og stridigheder der foregik i andre dele af landet. Hvide, sorte, farvede (som Sydafrikaneren kalder dem der er af blandet race) og indere stod i samme kø, og alle etniske grænser og sprogbarrierer blev overskredet, og i templet sad de side om side.

Præsident Gordon B. Hinckley så ud over den blandede forsamling og sagde: "I er forskellige, men når I sidder i Herrens hus, er I alle ens!" Under den 2. session sagde præsident Hinckley: "Aviser og fjernsyn over hele verden præsenterer et dramatisk billede af Sydafrikas flammer. Men jeg er sikker på, at alt vil vende sig til jeres velsignelse. Måske bliver tingene værre før de bliver bedre, men jeg er ikke i tvivl om, at de vil blive bedre."

Han sagde også, at templet, som er et vidnesbyrd om Sydafrikas medlemmers tro, vil "komme til at betyde noget for nationen, og at Gud, på grund af dets tilstedeværelse, vil våge over dette land, idet 'han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel' " (Salme 121 : 4).

Af de andre talere, kan bl.a. nævnes ældste Neal A. Maxwell fra De tolvs Råd, Ældste Joseph B. Wirthlin, der er områdepræsident for Europa, og også præsiderer over Afrika, ældste Russel C. Taylor, der er rådgiver til ældste Wirthlin, ældste Robert L. Backman fra De halvfjers' første Kvorum, og som for tiden tjener som missionspræst i South Africa Cape Town Mission.

Den nye tempelpræsident er broder Harlan W. Clark, der i 1935-37 tjente som missionær i Sydafrika, og i 1970-73 tjente som missionspræsident der.

Indvielsesbønnen for templet i Sydafrika

Almægtige og evige himmelske Fader, som vi elsker og tilbeder, på denne indvielsesdag kommer vi til dig, i din Søns Jesu Kristi navn.

Vi er forsamlede i dette hellige hus, som vi skænker dig. Det er blevet bygget gennem dine trofaste sønner og døtres ofre. De har givet rundhåndet af deres midler for at bygge det til dig, som et udtryk for deres kærlighed til dig, og for deres tro på de evige ordinanser som du har åbenbaret til dine børns frelse og velsignelse. Vi beder dig anerkende vort offer, og ære dette hus med din hellige nærhed. Lad din Ånd stedse dvæle her, og røre hjertet på dem der kommer her.

Elskede Fader, vore hjerter er fyldt med taknemlighed på denne historiske dag i dit værks historie i denne nation. Vore tanker går til de første missionærer der ankom til Cape Town i 1853, og til alle dem der har arbejdet her i de mange år der fulgte. Vi takker dig for deres tro og hengivenhed, og for deres tillid til dig, i deres arbejde. Vi takker dig for alle der har modtaget deres vidnesbyrd om dig og din Søn, og deres vidnesbyrd om gengivelsen af dit værk og dit præstedømme i denne tidernes fylde blev gengivet gennem din tjener Joseph Smith.

Vi takker dig for din kirkes styrke og position over hele jorden, og for at den vokser sig stadig stærkere. Vi beder dig om at fjerne alle forhindringer foran dem der er blevet udsendt for at bære vidnesbyrd om genoprettelsen af dit rige.

Vi takker dig for din kirkes størrelse i Sydafrika. Vi takker dig for de stærke mænd og kvinder som udgør dens medlemsskab, for deres gode levned, for den måde du har oplyst deres sind og højnet deres forståelse af dine metoder og formål. Mange af dem, kære Fader, har ofret meget i de forgangne år, for at rejse langt bort, for at modtage de velsignelser, som kun kan modtages i Herrens hus.

Nu er der et tempel i vor midte. Det er smukt og påskønnet. Må vi besøge det ofte, og når vi tjener i dette hus, må vi da blive mindet om de alvorlige og bindende pagter vi her indgår med dig.

Nu, hellige Fader, med præstedømmets myndighed, som vi dine tjenere bærer, og i din Søns, Jesu Kristi navn, indvier vi til dig, og til ham, dette tempel i Johannesburg, Sydafrika, for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi indvier den jord hvorpå det står. Vi indvier græsset og blomsterne, træerne og buskene på denne jord, at de må fremhæve denne bygnings skønhed. Vi indvier bygningen fra fundament til skulpturen af Moroni, der kroner dets højeste spir. Vi indvier dåbsfonten, de hellige altre, de hellige ordinansværelser og andre faciliteter, sammen med alle de elementer som er blevet samlet for at gøre dette til et lærdommens hus, et pagtens hus, et hus, hvortil dit folk kan komme i bøn, for at have fællesskab med dig og modtage de ordinanser, som er en væsentlig del af din evige plan.

Du store Elohim, det er dit hus og din Søns, vor guddommelige Forløsers hus. Vil du hellige det, og gøre det helligt for alle der kommer herind. Vil du anerkende i himlen, de hellige ordinanser der vil blive udført her på de levendes og den store skare af dødes vegne.

Vil du hviske fred til dit folk, ved din Ånds kraft, når de kommer her, med bebyrdede hjerter, for at søge vejledning i deres problemer. Vil du trøste og støtte dem, når de kommer i svære tider. Vil du give dem mod, vejledning og tro, når de samles, som til et tilflugtssted, fra verdens problemer. Vil du forsikre dem om at du lever, og er guddommelig, og at din opstandne Søn lever, og er guddommelig. Vil du begave dem med kærlighed i deres hjerter til deres forfædre, som er gået forud for dem, og med et stort ønske om at arbejde på vegne af disse deres forfædre.

Almægtige Gud, vil du velsigne og beskytte dine trofaste hellige. Vi beder for fred i dette plagede land. Velsign denne nation, som har taget venligt imod dine tjenere. Må de der regerer i regeringsembeder, blive inspireret til at finde grundlag for en forening af dem, der nu er i modstrid med hinanden. Må dit hus' nærhed på denne jord blive til velsignelse for hele nationen.

Må beskyttende engle våge over dette hellige hus, beder vi dig ydmygt. Må det blive bevaret mod ødelæggelse eller vanhelligelse. Må det være et helligt sted, et fredens sted, en helligdom fjernt fra livets storme.

Lad dine trofaste folk have fremgang, når de giver deres tiende og offerydelser til Herrens forrådshus. Må de og de kommende generationer blive bevaret i fred og sikkerhed af din beskyttende arm, så længe de tilbeder dig i ånd og i sandhed. Beskyt dem imod de onde kræfter, som ellers vil overvinde dem.

Fader, du kender alle ting. Du kender enden fra begyndelsen. Udgyd kundskab og forståelse over dine hellige, så de kan blive ledt til at gøre det, som vil bevare dem fra fangenskab og sikre dem og deres efterkommere frihed. Velsign ungdommen, de unge mænd og de unge kvinder, at de må vandre i dyd og hige efter sandheden. Fader, velsign dem der tager venligt imod dine tjenere, rør dem med din Ånd så de kan have lyttende øren og forstående hjerter, og så de kan modtage de vidnesbyrd som dine udsendte tjenere bærer om dit evige evangelium.

Velsign din profet og alle der arbejder med ham, med at forvalte dit riges anliggender. Luk op for himlens sluser og udøs dine velsignelser over dit folk overalt.

Vi ser til dig for styrke og vejledning. Hør vore bønner, Tilgiv os vore synder og smil ned til os i kærlighed. Led vore liv så vi kan opnå meget godt. Modtag vor tak og besvar vore hjerters bønner, beder vi ydmygt, idet vi anerkender, at du er giveren af alle gode gaver, og at al magt ligger hos dig. Dette beder vi om, i vor Forløser, din elskede Søn, Fredsfyrsten, Den Hellige, ja, Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Tempelindvielsen i Stockholm

en øjenvidneskildring

Den næstsidste indvielsessession var forbeholdt Aarhus stav. Det blev en smuk oplevelse for de fremmødte. Stavens kor sang mellem talerne og sluttede med den obligatoriske Hosiannahymne der munder ud i "Guds Ånd Som en Ild" sunget sammen med forsamlingen. En pompøs afslutning på den timelange ceremoni. Vejret havde vist sig fra den bedste side, så fra naturens hånd var der skabt en god baggrund for samværet udenfor templet både før og efter indvielsen.

Den 11. og sidste session var givet til Københavns stav og igen var templet fyldt med danske søskende. Det var ikke til at mærke på generalautoriteterne at de havde været i ilden i flere dage eller at de havde 10 indvielser bag sig. Det var højtid og der var glæde i luften. Man kunne måske nok have ønsket sig lidt bedre vilkår for mange der overværede begivenheden. Nogle steder var pladsen trang, udsynet meget begrænset og man havde en fornemmelse af at være isoleret. TV-apparater prøvede at lade alle være med i det der skete, men lyden fra højttalerne var ringe når korene sang og det var synd, for nogle af dem ydede en fremragende indsats.

Medlemmer af Aarhus stavs kor venter på at det bliver deres tur.

Da Københavns stavs kor sluttede endnu engang med Hosiannahymnen sang de ledende brødre af hjertens lyst og der skabtes en meget festlig stund der rørte os alle, både dem der lyttede og dem der sang, men gråden i halsen formåede ikke at stoppe en meget smuk indsats af kor og forsamling. Jo, vi var med til at indvi dette nye meget smukke tempel, og jeg tror at netop det at man selv har været med gør at man er en del af dette tempel, for som der blev sagt så er det ikke et svensk tempel, nej, det er Danmarks, Norges, Finlands og Islands tillige.

Dagen efter blev templet så taget i brug til sit egentlige formål og mange søskende fik lejlighed til at gå igennem for første gang og blev begejstrede for det meget smukke interiør. Det er ikke så stort som det i Zolikofen men hvad gør det, det er vort tempel.

jl

Filantropen J. Willard Marriott død

J. Willard Marriott

J. Willard Marriott, 84, der er grundlæggeren af Marriott Corporation, som er et milliard-foretagende indenfor den internationale forretningsverden, og tidligere stavspræsident i Washington D. C., døde d. 12. august af et hjerteslag, i Wolfeboro, New Hampshire.

Marriott, som tjente i kirkens Military Relations Committee ved sin død, blev født nær Ogden, Utah. Han var missionær i New England, og vendte senere tilbage til Østamerika, for at åbne en sodavandsbod i Washington D. C., som blev den første i en kæde af fast-food butikker.

I dag ejer Marriott Corporation 125 hoteller og 2.500 fast-food restauranter, krydstogtskibe, forlystelsesparker og verdens største fly-cartering.

Marriott var formand for komiteerne for indsættelse af USA's præsident i 1969 og 1973, og sørgede for at Tabernakelkoret kom til Washington D. C. i forbindelse med festligholdelsen af Amerikas 200-års jubilæum.

Blandt Marriotts mange filantropiske værker, kan nævnes Marriott Activities Center på BYU og Marriott Library på University og Utah, mens J. Willard Marriott Allied Health Sience Building ved Weber State College bliver færdigt i 1986.

Han overleves af sin hustru, Alice f. Sheets, og sine to sønner, J. Willard junior, og Richard.

Det øverste Præsidentskab udsendte d. 14. oktober følgende udtalelse i forbindelse med hans død:

"Vi har med beklagelse erfaret at J. Willard Marriott senior er død. Han var en mand hvis opnåelser indenfor forretning og industri udgjorde et uovertruffent eksempel på retskaffenhed. Og en af hans endnu større opnåelser, var hans hengivenhed til sin Gud, sin familie og sit land.

Vore hjerter føler med hans kære Alice, hans børn og andre familiemedlemmer. Vi føler med dem i deres sorg, men glæder os over et vellevet liv, og en skare af efterkommere, der er de samme principper hengivne, som gjorde ham til den store mand han var."

CHURCH NEWS

Al reklame er god reklame for kirken

siger Jens Kristoffersen, Danmarks nye Public Communication Director

Broder Jens Kristoffersen. Danmarks nye Public Communication Director.

Hidtil har mange kendt Jens K. Kristoffersen som den mangeårige leder af, og forkæmper for Seminar- og Institutprogrammet i Danmark og Island, men ved Jørgen W. Schmidts afløsning fra stillingen som leder af kirkens informationsformidling i Danmark, overgik også dette ansvar til Jens Kristoffersen.

Stjernen har besøgt broder Kristoffersen, for at få lidt at vide om ham selv, og hans mål for informationstjenesten.

"Jeg blev medlem i november 1956," fortæller han, "men min første kontakt med kirken var allerede året før, hvor jeg overværede en koncert med Tabernakelkoret i Tivoli. Jeg lagde mærke til den fællesskabets ånd der herskede blandt de hellige, og blev senere selv draget ind i fællesskabet, da jeg blev inviteret med til basketball i Studenterforeningens Hus og til at synge med i koret. Mine forældre og jeg blev undervist af missionærerne, men skønt min far og mor var, og stadig er, positivt stemt for kirken, var det kun mig der tog skridtet fuldt ud, og blev døbt.

4 år senere, i 1960, tog jeg på mission, og var så heldig at komme til at tjene i Danmark. På den måde har jeg lært mange gode søskende at kende rundt omkring i landet, og det har jeg haft megen glæde af gennem årene. Efter min mission har jeg tjent som biskop, højrådsmedlem, rådgiver i distriktsråd og til missionspræsidenterne Grant R. Ipsen og Roger L. Hansen.

Jeg fik en handelsuddannelse, og har i mange år arbejdet indenfor herreekvipering. Mens jeg arbejdede i denne branche, fik jeg kaldet til at virke som leder af Kirkens Uddannelsessystem i Danmark. Det var i 1973, og det var de første spæde forsøg på at få seminar- og institutprogrammet op at stå. Det var hårdt, men spændende, og med de resultater vi ser i dag - i stedet for at miste omkring 90 procent af kirkens unge, som vi gjorde før i tiden, viser undersøgelserne, at omkring de 95 procent forbliver aktive -har det været det hele værd - og mere til! I 1976 blev programmet lavet om, så mit kald blev en fuldtidsstilling, i lighed med andre steder i verden. Dette skete af den enkle årsag, at hvis vi skulle opnå de resultater og mål vi ønskede, måtte der en mere koncentreret arbejdsindsats til, og der har sandt at sige været mange nødder at knække i årenes løb.

Som leder af Kirkens Uddannelsessystem kommer jeg en del rundt i landet, og det giver mig en god mulighed for at arbejde med mit nye kald som leder af informationsformidlingen. Jeg får lejlighed til at besøge de enkelte grene og ward, og tale med biskopper og lokale informationsformidlere. Når grenene eller wardene har gode informationsformidlere, vil vi se en fremgang i kirken. Vi kan påvirke folks indstilling til kirken, ved at øge deres viden om, hvad vi virkelig står for, og det må de lokale informationsformidlere gøre gennem de lokale medier de har adgang til. Vi skal skrive om alt det vi står for og udrydde de mange misforståelser og fordomme der her-

sker om os i verden i dag.

Jeg tror selv, at tiden vil bringe mange og hårde angreb imod kirken, og det gælder om at stå stærkt som et folk. Det bliver måske nok hårdt, men modgang gør stærk, og min opfattelse er, at al reklame - selv negativ omtale - er god reklame! Det har ved en undersøgelse i England vist sig, at efter en serie udfald mod kirken i aviserne, steg missionærernes muligheder for at få kontakt med folk, og dåbstallene steg i en periode efter "kampagnen".

Min forgænger, Jørgen W. Schmidt har gjort et formidabelt stykke arbejde, og jeg kan i virkeligheden bygge videre på det fundament han har lagt. Jeg vil naturligvis ikke kunne gøre tingene som broder Schmidt har gjort, men jeg må finde min egen metode, og så bygge videre på hans mange opnåelser.

Som tidligere nævnt, vil jeg være i stand til at opsøge de lokale informationsformidlere, i kraft af, at min stilling bringer mig rundt omkring i landet, og jeg vil arbejde på 4 mål, som jeg har sat for kirkens informationsformidling. 1) Jeg ønsker at de lokale informationsformidlere påtager sig det ansvar, at fylde lokalaviserne og lokalbladene med materiale om kirkens aktiviteter etc. i deres område. 2) Jeg har tænkt mig, at vi skal kontakte lokalradioerne, og få etableret et så godt forhold til dem, at vi også kan komme orde dér. 3) I forlængelse af lokalradioerne må vi også arbejde på at få indflydelse på de lokale TV-stationer, så vi kan bringe evangeliet ind i folks stuer, og nå mange flere end vi ellers kan, og til sidst 4) arbejder jeg på at sammensætte et undervisningsmateriale om kirken, som kan placeres i skolernes undervisningsbibliotek, så lærerne kan anvende det, og undervise om kirken, efter kirkens eget materiale. Jeg forestiller mig, at der skal være noget læsemateriale, eventuelt opgaveark og en videoudgave af filmen "Mormoner - glade ved livet."

Der er tydeligvis nok at tage fat på, og Stjernen ønsker broder Kristoffersen held og lykke i hans nye kaldelse.

TAJ

Københavns stavs pigelejr

Cykeltur til Sejrø, d. 5-10. august 1985

De yngste ses her sammen med søster Ellen Hall.

Vi startede på cykel fra Holbæk - 25 ialt - i stiv kuling, efter en fællesbøn på parkeringspladsen. På mirakuløs vis fik vi medvind! Vi fik dog ikke så megen glæde af det smukke landskab vi kørte igennem, eller de små landsbyer, for snart begyndte regnen at styrte ned, så vi var alle drivvåde, da vi nåede frem til familien Edsbergs hjem, Egemarke.

Da vi havde skiftet til tørt tøj og spist frokost, måtte vi videre, og inden vi nåede færgen i Havnsø var vi igen drivvåde! Vi samledes så i et dejligt lunt lokale, og talte om vor målsætning for lejren, og udfordrede hver enkelt til, i løbet af ugen, at tage mindst én ting op, som hun ville gøre bedre, eller overvinde. Vi nævnte ting som selvbeherskelse, forståelse, overbærenhed, øje for andres behov, uselviskhed, offer, minus misundelse, tålmodighed, minus sladder, godt humør, pålidelighed, føre optegnelser og meget andet. Pia Meilsøe foreslog en 14. trosartikel: *Vi tror på at tanker og handlinger bør være positive. Om I erfarer at en medsøster iblandt jer ytrer sig negativt, bør I synge: "Pas nu på lille... hvad du gør".*

Vi delte os i grupper på fire, og pigerne foretog selv planlægning af økonomi, madplan m.m.

På Karina Rasmussens initiativ blev "Hemmelig veninde"-systemet indført. Alle var hver dag optaget af hvordan de nu skulle eller kunne glæde og overraske deres hemmelige veninde. Det var en utrolig opfindsomhed og kreativitet der blev lagt for dagen, og dette, samt vore bønner skabte med Guds hjælp en ganske særlig ånd på denne lejr. Pigerne lærte evangeliets næststørste bud i praksis: Jo mere man gør for en anden, jo mere kommer man til at holde af vedkommende.

Den ældste gruppe (de 17-årige) fik derudover hver en "Lillesøster" blandt de 12-årige, som de skulle tage sig særligt af. Også dette blev til stor glæde for begge parter.

Gud hørte også vore bønner om bedre vejr. Næste morgen vågnede vi op til solskin, og resten af ugen regnede det ikke. Gårdmand Børge Jensen sagde: "I skal altså bare vide, at det kun er her I har haft så godt vejr, det har nemlig regnet uden om os, både i Jylland og på Sjælland."

I en af vore workshops - Landmandsliv - oplevede 10 af pigerne at være ude på en bondegård og tage del i arbejdet og livet der. Vi havde en aftale med 3 bondegårde på øen. De var alle dejlige familier der havde gård og dyr, så det blev en stor oplevelse

for pigerne. Flere blev inviteret til at komme på week-end besøg, og der var kun ét problem da de kom tilbage: Der var ikke næseklemmer nok til os alle!

Vi havde også en missionærworkshop, hvortil 2 af søstermissionærerne, søster Swallow og søster Baker kom over og boede hos os i 2 dage. 8 af pigerne var ude at missionere og dele sedler ud om vores Åbent Hus aften, hvor de to søstermissionærer ville besvare spørgsmål om kirken, hvorefter de unge piger ville sørge for underholdning og dans for de lokale unge. Også denne aften blev en succes for både de besøgende og pigerne selv. Madlavningsholdet havde lavet forfriskninger til alle, og pigerne skrev deres vidnesbyrd i 15 eksemplarer af Mormons Bog, og satte deres billede ved, og uddelte dem til aftenens gæster, til gårdmandsfamilierne hvor de havde været på besøg, og til vore ualmindeligt søde og hjælpsomme campingværter. Der vil sikkert blive talt meget længe på Sejrø om disse søde sidste dages hellige piger, som så mange kom i forbindelse med.

Der var også en filmworkshop, der tilrettelagde og optog en film om pigelejren på video, og den sidste workshop var en kunstworkshop, hvor der blev produceret mange smukke ting - til éns hemmelige veninde - og især billedspejlene synes at have de unge pigers interesse.

På vore ture rundt om på øen havde vi dejlige naturoplevelser. Den sidste aften, på stranden med mad på bålet, var desværre for kølig til at vi kunne have vidnesbyrdmøde også. Vi sluttede i stedet af med at "tænde hinandens lys" ved at overrække hver pige en lille Forglem-mig-ej lysestage med et lys i, som blev tændt, hvorefter alle på en lang række langsomt gik op over den stejle bakke i stjerneskæret, og sang "Der er en stund" og "Mit lys er kun et lille et" for til sidst at overrække campingværterne en smuk knyttet blomsterkrans. De blev meget bevægede og hentede deres børn ud, hvorefter pigerne sluttede af med at synge "Jeg er Guds kære barn".

Hjemturen foregik for det meste i dejligt solskin, og vort mål om at styrke pigernes vidnesbyrd, at vænne dem til at studere i skrifterne, fremme deres menneskelige egenskaber og indbyrdes forhold, at åbne deres sind for naturens skønhed, give dem forståelse for andre samfundslag og give dem åndelige oplevelser, bl.a. ved at lade dem prøve at give evangeliet videre, synes at være imødekommet i meget høj grad, hvad vi takker Gud for. Det var en dejlig tur, hvor vi oplevede pigerne på en helt speciel måde, og et meget fint og supplerende samarbejde mellem de fire ledere.

E. Hall

Ninna prøver kræfter med landmandslivet.

Sidste aften på stranden.

Missionskontoret nu i Herlev

Missionskontoret er flyttet til en ny kontorbygning i Herlev, nær ved København. Præsident Svendsen er af den formening, at kontoret vil forblive der i ca. 3 år, indtil det igen vil blive muligt at være på Priorvej 12, som er under renovering. Den nye adresse er: *Tornerosevej 127, 2730 Herlev.* Telefonnummeret er: *(02) 84 39 99.*

Det nye kontor ligger lige op ad Ringvej 3.

Forkontoret

Præsident Svendsen i sit nye kontor.

Århus stavs spejderlejr 1985

Den samlede deltagerskare.

D. 22.-29. juni nød omkring 45 spejdere fra Århus stav livet på en lille ø ved Fyn.

Sommerlejren gik denne gang til Thurø, den lille hesteskoformede ø ud for Svendborg. Naturmæssigt var det den rene idyl, skov og strand tog sig ud fra sin bedste side. Desuden var vejret som det burde være - mest sol!

Lejrpladsen var med sin beliggenhed ideel til sejlads og der var flere typer både til rådighed. Af joller kan nævnes typer som Aalborg, Thurø og Optimist, ligesom der var mulighed for at komme i robåd og kano.

Der gik mange timer med at plaske rundt og enkelte tropper fik anledning til at tage på længere ture i de største joller: Århus Bisontrop besøgte stranden ved Valdemar slot, mens Frederikshavnerne - Ørnetroppen - kom en tur til Tåsinge.

Søndagens nadvermøde blev afholdt i en lysning i skoven, og tankerne kunne ikke andet end strejfe Joseph Smiths oplevelse i den hellige lund. Ærbødigheden hos drengene var uovertruffen, og nadveren blev administreret med respekt og tjenstvillighed, selv om nadverbakkerne var æggebakker og nadverbordet et campingbord.

Kære brødre og søstre, at tage med på sommerlejr er altid en oplevelse. Både gudsdyrkelse og festlige aktiviteter er grundlaget for at skabe mænd ud af drenge. Når det festlige kommer på tale, så må jeg dele et par oplevelser med jer.

Høj- og lavvande skiftede, som det sig hør og bør, og ved lavvande finder vi en af vore drenge stående 10 meter ude på en sten, som rager ca. 50 cm. op af vandet. Nogle sekunder senere adviseres man ved tilråb, at der er noget at se på, vedkommende dreng har så indtaget den lille havfrues positur. Næste dag ved højvande er stenen igen erobret af samme dreng, vandet står nu akkurat så stenens top er i flugt med vandoverfladen. Denne gang lyder tilråbet: "Se! Jeg kan da også gå på vandet!"

En af de mindre spejderdrenge (12 år) spørger sin patruljefører (16 år) om det kan lade sig gøre at besøge købmanden, hvilket ikke er ideelt på det givne tidspunkt. Patruljeføreren for-

Kong Neptun, i lejrleder Søren Nielsens skikkelse, er gået i land og han har skumle planer.

søger at knibe sig forbi spørgsmålet ved at sige at klokken er for mange, købmanden er lukket. Hertil svarer spejderen, som har ur på, at det ikke kan være rigtigt. Patruljeførerens næste svar er: "Det er mig der er patruljefører, *jeg* bestemmer, hvad klokken er!" Det argument var uimodsigeligt.

En af lederne i lejren siger, da han går forbi en patrulje, som indtager middagsmaden: "Nå, der fik vi nok munden lukket på jer!" Hvortil den altid sultne spejder replicerer: "Så giv os da mad hele tiden!"

På den traditionsrige hike måtte drengene løse flere opgaver: Livredning, førstehjælp, signalering, kendskab til spiselige planter og orientering, for blot at nævne nogle. Madlavning og teltordning var daglige aktiviteter. Alle de unge mænd kan ikke andet end blive fortrinlige ægtemænd engang i fremtiden - de kan hjælpe til i det daglige (mødrene bør allerede nu drage fordel heraf) og de kender deres egne begrænsninger. De ved at de kan gøre mere end de troede muligt!

J.H.Bendtsen

Sådan blev resultatet af Kong Neptuns besøg: Barberskum, ketchup, flødeboller, tang og mudder giver en meget ubehagelig dunst!

Drengenes ærbødighed var uovertruffen under nadveren om søndagen. I lysningen kunne man ikke undgå at tænke på Joseph Smiths oplevelse i den hellige lund.

Primarykoncert i Ålborg

Pyntede som forårsblomster optrådte primarybørnene i Ålborg med sang og musik.

Det var en stor succes, da Ålborgs primarybørn d. 26/4 afholdt forårskoncert. Der var sammensat et stort program med både solister og grupper. Klædt i dragter fra hele verden, sang væbnerklassen "Tænk hvis jeg sad på månen", og Lykkepige-pionerklassen optrådte med 2 numre der ikke stod tilbage for nogen af de kendte beatmusikgrupper.

Der blev endvidere spillet klaversolo af Heidi Steffensen og Andreas Vestbö, orgelsolo af Ann Ditlev Pedersen, violonsolo af Peter Paulsen og violinduet af Elisabeth og Jimmy Klitgaard samt blokfløjtesolo af Christian Block.

Det var en stor og dejlig oplevelse at se de unge spirende talenter optræde.

L. Steffensen

Klædt i dragter fra hele verden, sang væbnerklassen "Tænk hvis jeg sad på månen".

Der var stor jubel i salen, da Lykkepige-pionerklassens 'band' gav et par numre.

Nyt biskopråd i Århus ward

Broder Jørn Holm Bendtsen afløst, efter 8 1/2 år som grenspræsident/biskop

Broder Jørn Holm Bendtsen

Den 25. maj, 1975 blev broder Jørn Holm Bendtsen indsat som grenspræsident i Århus gren. Han tjente i denne stilling indtil d. 18. september 1983, hvor grenen blev et ward, og broder Bendtsen blev bedt om at fortsætte som wardets biskop. I virkeligheden blev broder Bendtsen kaldet som rådgiver i grenspræsidentskabet allerede i juni 1967, og havde altså, ved sin afløsning søndag d. 15. september, tjent i grenens/wardets ledelse i 16 år.

"Der er sket mange ting, i min tid som grenspræsident og biskop", fortæller broder Bendtsen. "Fra Århus stav blev dannet, satsede vi meget hårdt på at blive et ward, men det varede et godt stykke tid inden vi var nok. Det skete så endelig i 1983, og det har vi alle været meget glade for. Vi kører i øjeblikket med en 1-årsplanlægning, hvor vi især har lagt vægt på missioneringen. Ved årets udgang har vi kørt 'Vogt mine får'-programmet i et års tid. En af mine store 'lidenskaber' er spejderarbejdet, og da vor spejderleder netop er flyttet fra wardet, for jeg mulighed for at arbejde videre med dette dejlige program i wardet.

Jeg føler selv, at tiden var moden til min afløsning som biskop. Efter 8 1/2 år som leder af kirken i Århus føler jeg selv, at jeg har opnået det jeg havde sat mig for, og ligesom har fået 'rundet af'. Jeg ville naturligvis stadig gerne være med - bl.a. skal vi til at bygge til, og der ligger også andre spændende planer, men jeg føler mig tryg ved, at wardet nu er overdraget til en god mand i broder Bidstrup. Jeg har tidligere arbejdet tæt sammen med ham, idet han en overgang var min rådgiver i grenspræsidentskabet, og senere blev ældsternes kvorumspræsident. Han er meget entusiastisk, og jeg er sikker på, at vi vil se fremgang i Århus under hans ledelse."

Ved sin afløsning som biskop blev broder Bendtsen kaldet til at arbejde i højrådet i Århus stav, med ansvaret for missioneringen. "Jeg har siddet og gjort mig nogle tanker, og har da også skrevet en 6-7 sider med ideer og forslag - jeg har i hvert fald ikke tænkt mig at gå i stå!" slutter broder Bendtsen.

Det nye biskopråd består, foruden den nye biskop, broder Bjarne Bidstrup, af broder Ole Holm Bendtsen og broder Niels Nybo Jacobsen.

Taj

Tak til de unge

Københavns stavs unge sendte, som tidligere nævnt i Stjernen, gaver til templet i Stockholm lige før indvielsen. Søster Edna har nu, på templets vegne sendt dem følgende takkeskrivelse:

Till Unga Män och Unga Kvinnor
i Köpenhamns stav

Stockholm den 9. juli 1985

Kjaere unge danske venner!

Aldri har vi fått en gave som har glaedet oss mere enn den kjaerlighetsgave som kom fra dere! Vi har overgitt over den omtanke som var utvist, og den mesterlige måte hvorved alt var sydd og satt sammen.

Lekene kom meget vell med da vi var nesten helt tom for leker. De var så morsomme og festlige, fargerike og glade, og barna blev med en gang helt begeistret for dem. Jeg tror vi vil alltid tenke på nogen enestående unge medlemmer i Danmark hver gang vi bruker lekene.

Vi ber at Herren vil velsigne dere for deres store omtanke, kjaerlighet og givmildhet og sender våre varmeste takk til alle.

Håper vi en dag mötes i templet.

Hjertelig hilsen

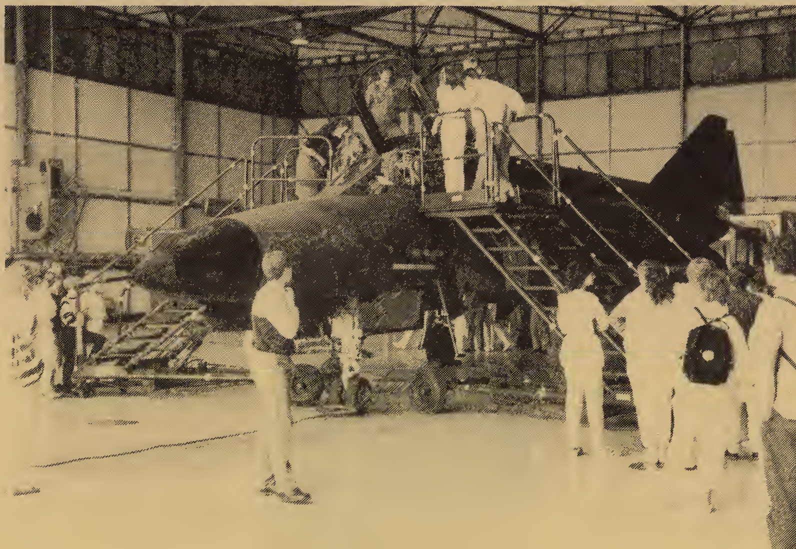
Edna Langeland

Søster Edna Langeland.

Århus stavs unge i Tyskland

AP-UP blev vist rundt på de amerikanske baser i Kaiserslautern

På rundvisning i basens flyhangarer.

Alletiders! Simpelt hen super-duper. I skulle næsten have været med, da Århus stavs unge var på tur til de amerikanske baser i Tyskland d. 16.-19. maj.

For en hel del begyndte oplevelserne torsdag morgen ved 4-tiden. Efterhånden bevægede busserne sig sydpå, og efter at have samlet de sidste op i Fredericia, satte de kurs mod baserne i Kaiserslautern i Tyskland.

Solen skinnede klart den dag, så det var varmt at sidde i bussen, men med højt humør, glade forventninger, sang og musik klarede vi den 17-timer lange tur. Ved ankomsten til stavsbygningen ved 21-tiden var der servering på amerikansk manér, hvorefter man blev præsenteret for sin værtsfamilie. Fredag morgen var der arrangeret en tur til selve basen. Til ære for os, havde man arrangeret en flyveopvisning med F 15 og F 16 fly, som lavede forskellige halsbrækkende øvelser i luften.

Den medbragte mad satte vi til livs ved en gammel slotsruin - Hohenechen Schloss - og resten af eftermiddagen stod til de unges egen rådighed.

Et af turens højdepunkter var gallamiddagen fredag aften, med efterfølgende dans, hvor vi for første gang var sammen med de unge fra Kaiserslautern.

Lørdag formiddag var der workshops i stavsbygningen, hvor vi blev delt op i grupper, danskere og amerikanere i én stor forvirring. Emnerne var bl.a. musik, standarder og missionering. Det var altsammen interessant og godt tilrettelagt. Det gode samvær fortsatte om eftermiddagen, men man gik over til lidt livligere aktiviteter, som fx. kiksespisning, tovtrækning, tyggegummiboblepustning og meget, meget mere. Dagen sluttede med middag på en mexikansk restaurant og dans i stavsbygningen. Vore amerikanske værter kendte ikke dansen "Virginia Reel", så den måtte vi lige lære dem.

Søndag morgen startede vi i kirken med nadvermøde og bagefter havde vi mulighed for at bære vore vidnesbyrd. Derefter tog vi afsked med vore amerikanske venner. De havde alle været meget flinke ved os, så det var ikke let, men det gik da, og så varede det ikke længe før vi var på vej hjem til Danmark, med mange gode minder og oplevelser at tale om.

J. Kreiberg

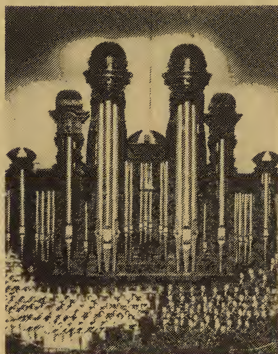

3 nye plader med Tabernakelkoret

Der er indefor de sidste 6 måneder kommet 3 nye plader med Tabernakelkoret på det danske marked. Den ene hedder ganske enkelt Mormon Tabernacle Organ, og er et udvalg af orgelmusik af Bach, Händel, Widor og Franck, spillet på det verdensberømte orgel, af tabernakelkorets organist, John Longhurst. Inde i pladeomslaget kan man læse det store orgels historie. (Philips, 412 217-1).

De to sidste er også lidt usædvanlige, idet det drejer sig om optagelser med Richard Condie som dirigent. På den ene plade har man samlet de mest populære korstykker af Bach og Händel, og med Richard Condie som dirigent, og accompagneret af Philadelphia Symphony Orchestra, synger koret bl.a. Jesu Joy of Man's Desiring fra Cantata 147, Sheep May Safely Graze fra Cantata 208 og Awake the Lofty Trumpets Sound fra Samson. (The Great Choruses of Bach and Handel, CBS, M2X 39102)

Den anden plade er en samling serenader af Brahms, Schubert, Elgar, Rachmaninoff, Grieg og Tjajkovski, Gretjaninov, og man finder numre som Who Is Sylvia af Schubert med tekst af Shakespeare, None But The Lonely Heart af Tjajkovski med tekst af Goethe, samt As Turrents In Summer af Elgar med tekst af Longfellow. (Serenade, CBS, 7464-37828-1).
TAJ

Eather Mazibuko

Alice Lepheana

Zulu medlemsmissionærer hjælper en Sydafrikansk gren til at vokse

Kwa Mashu, Sydafrika - Fuldtidsmissionærer i Kwa Mashu gren, i Durban stav, i Sydafrika, mener at deres arbejde ville stå stille, uden den hjælp de får af to medlemsmissionærer, Eather Busisiwe Mazibuko og Alice Lineo Lepheana.

De to kvinder, der var blandt grenens første medlemmer, har virket som missionærernes guider og oversættere blandt Zulu-folket. Deres kendskab til området og Zulu folkets sæder og skikke samt deres evne til at udjævne de barrierer der opstår fra tid til anden har været uvurderlig.

Med deres hjælp er grenen vokset fra 0 til 300 medlemmer siden 1980. Søster Mazibuko er grenens hjælpeforeningspræsidentinde og søster Lepheana er hendes førsterådgiver. Begge kvinder har også fuldtidsarbejde.

Besøg ...
.. en anderledes kirke!

Den genoprettede kirke

ingen uddannede, uniformerede, lønnede præster
ingen tys-tys, trykkende, kunstig højtidelighed
ingen kollekt
<u>men</u>
en hjertelig og venlig atmosfære
lægmands-prædikanter, mandlige og kvindelige
letfattelige budskaber
familie- og børnevenlige omgivelser
<u>gudstjenester kl.10,35-11,50</u>
<u>søndagsskole for hele familien kl.12,oo-12,40</u>

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Lyngevej 243
på Lynge Overdrev

Fra broder Jørgen W. Schmidt har vi modtaget denne lille annonce, der var optaget i et hæfte, udsendt af Kulturelt Samråd i Allerød, til kommunens 20.000 borgere. Måske var det en idé til efterfølgelse.

BYU Center i Jerusalem

Præsidenten for BYU, Jeffrey R. Holland, har givet den israelske regering et underskrevet dokument, der forsikrer den om, at det nye BYU Jerusalem Center til studier af det nære østen, ikke bliver et missionærcenter.

Præsident Holland ankom til Jerusalem d. 5. august, og fortalte, at studerende og lærere i centeret fortsat vil blive anmodet om at underskrive en aftale om, at de ikke vil involvere sig i aktiv missionering. Overtrædelse af denne aftale kan medføre afskedigelse.

Ved ankomsten til Ben-Gurion lufthavnen i Tel Aviv, sagde præsident Holland: "Jeg har medbragt et juridisk gældende, underskrevet og notarialt bekræftet dokument med forsikringer til Knesset.

Vi har haft aktiviteter her i 17 år, og aldrig missioneret," sagde han. "Vi kommer med forsikringer til alle berørte, fordi der har været en del røre, spørgsmål og misforståelser omkring vort arbejde her."

Frygten for missionering har skabt protester blandt de ortodokse jøder.

Mere end 100 ortodokse jøder demonstrerede udenfor lufthavnens passagerterminal med plakater med teksten: "Ikke noget mormoncenter her'. Andre demonstrerede ved grædemuren i Jerusalem i sidste måned.

"Jeg tror ikke, at folkene udenfor terminalen repræsenterer flertallet blandt jøderne," sagde præsident Holland. "Vi skal ikke dømmes på forhånd, for overtrædelser vi ikke har begået."

Han sagde, at centeret ikke er et missionscenter, og at det aldrig har været det. "Det har aldrig været meningen at det skulle være et missionærcenter - det er det ikke bygget til".

"Vi har levet i fred med jøderne i Salt Lake City i årevis, og vi har også tænkt at leve i fred med dem her," sagde han.

"I de 17 år dette program har kørt i Israel kender vi ikke til nogen jøde, der er blevet omvendt til mormonismen som følge af aktiviteter fra elevers eller læreres side."

BYU-talsmanden Paul Richards sagde, at kirkens politik er ikke at forsøge at omvende folk i lande, hvor missionering ikke er tilladt. Israels love forbyder sådanne aktiviteter under visse omstændigheder.

Jerusalem centeret, der ligger på Mount Scopus, nær ved Oliebjerget, er ca. 30% færdigbygget. Det skal være færdigt i slutningen af 1987, siger præsident Holland.

Indenrigskomiteen i Knesset udgav en midlertidig rapport i slutningen af juli, hvor de anmodede BYU om at flytte centeret fra dets nuværende beliggenhed, hen i nærheden af Mount Scopus afdelingen af Hebrew University.

Rapporten fortæller, at missionering "ville føre til en ødelæggelse af jødedommens grundvold." Den anmodede præsident Holland om at forkaste projektet, "i forståelse af det jødiske folks sårbarhed", og man sagde, at man kunne finde et andet sted til centeret.

Richards har tidligere udtalt, at universitetet ikke kan flytte projektet til et andet sted i Israel. "På nuværende tidspunkt ville det blive for dyrt for os. Der er allerede blevet investeret millioner af dollars."

Jerusalems borgmester, Teddy Kollek, støtter projektet.

Centeret er en del af BYUs afdeling for fortsat uddannelse, som tilbyder uddannelsesprogrammer der betjener mere end 300.000 mennesker over hele verden, og den leder BYUs udenlandsstudier i London, Wien og Jerusalem. Siden 1968 har omkring 2000 studerende deltaget i de akademiske programmer i Jerusalem.

Centeret vil komme til at indbefatte værelser og køkkener til de næsten 200 studerende og deres lærere, undervi-

sningslokaler samt et 400-pladsers auditorium til symfoni- og orgelkoncerter, filmforevisning og forelæsninger. Centeret vil også virke som base for andre aktiviteter, som fx. studieture og workshops.

Der vil blive oprettet et center for besøgende, som især er beregnet på udenlandske besøgende, men det vil også være åbent for offentligheden. Centeret er udfærdiget med en særlig opmærksomhed på byens Jerusalems særlige karakter og personlighed.

I en rapport om centeret, som er udfærdiget af BYU, citeres bl.a. den 11. trosartikel: "Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil".

CHURCH NEWS

Oliebjerget i Jerusalem, set fra Tempelpladsen

Forklæder til UP i København stav

Pigerne i Edgemont South stav i Provo, Utah sender gaver til deres medsøstre i København stav.

De unge piger fra UP i Edgemont South stav i Provo, Utah har syet og sendt de yndigste forklæder til pigerne i UP. I lommen på hvert forklæde lå et billede og et brev fra den pige, som havde syet det. Forklæderne var virkelig flotte og smukt pyntet, så vore piger følte en speciel glæde ved at modtage hver et forklæde. De giver udtryk for deres glæde og taknemlighed i de breve, der nu er på vej til pigerne i USA.

E. Hall

Pigerne fra Kbh. 3. ward viser her nogle af forklæderne frem.

En dansk patriark i Pocatello

En mørk novemberdag i året 1856 løb en mormonældste så stærkt, som han kunne, tværs gennem den lille landsby Blans på Lolland. En flok råbende og hujende karle var i hælene på ham. Han sprang ind i et solidt, nybygget hus ved vejen og bad mindeligt den forbavsede kone i huset om at skjule ham. Resolut åbnede konen en indbygget skabsdør, skubbede ældsten ind i skabet og låste efter ham. Så skyndte hun sig til yderdøren og stængede den.

Udenfor larmede hoben. De buldrede på døren og ville have konen til at udlevere mormonældsten. Hun svarede, at så længe øvrigheden ikke var til stede og forlangte ham udleveret, så kunne de godt gå igen, for hun ville ikke give dem adgang til huset. Da de efter nogen tid blev klar over, at de ikke kunne forskrække konen til at udlevere ældsten, trak de sig væk fra huset igen.

Huset, som ældsten havde søgt tilflugt i, var nyligt bygget af Mads Christensen, som nu boede der sammen med sin kone Maren. Det var hende, der så tappert forsvarede missionæren, skønt hun var højgravid med sit første barn.

Siden sommeren havde to mormonældster regelmæssigt besøgt Mads og Maren og undervist dem om det gengivne evangelium. Mads havde straks erkendt sandheden i missionærernes forkyndelse, og han erindrede, hvorledes han som barn så inderligt havde bedt til sin himmelske Fader om at måtte se og opleve den kraft, som Jesus havde, da han færdedes på jorden. Mads vidste, at hans bøn nu var blevet opfyldt.

Trods sit vidnesbyrd om sandheden tøvede Mads med at blive døbt, for Maren havde ikke den samme stærke tro, selv om hun var missionærerne venligt stemt.

Da deres første barn var kommet til verden et par uger efter overfaldet på

missionæren, måtte de begge træffe deres valg, for familien ventede at blive indbudt til barnedåb, som skik og brug var. Mads forklarede sin hustru, hvorledes de hellige velsignede og navngav deres børn, og han ville aldrig tillade, at deres barn blev døbt af en umyndig præst i folkekirken. Dette blev vendepunktet for Maren, der nu helhjertet accepterede det gengivne evangelium.

Den 23. januar 1857 blev der hugget hul i isen ud for Blans strand, og her blev Mads og Maren døbt af ældste Niels Rasmussen. Mads var da 32 og Maren 29 år gammel. Til deres store glæde blev Mads' 59 årige mor Karen døbt sammen med dem, men det var en sorg, at Mads' far ikke blev døbt samtidig. Han havde accepteret evangeliets sandhed, men kunne ikke overvinde sig selv til at forlade sin gamle livsførelse.

Mads var en dygtig landmand og efterspurgt tømrer. Han ejede både jord og hus. Da han byggede sit hus et års tid før han traf Maren, betroede han sin mor, at han undrede sig over, hvorfor han byggede dette hus, for han følte, at han snart skulle rejse langt væk.

Det viste sig nu, at han fik brug for huset på en anden måde end nogen af dem havde drømt om. For den tids hellige var Zion i vest det store håb, men for at nå dertil krævedes rejsepenge. Mads solgte derfor alt hvad han ejede og sammen med sin mor, sin hustru og deres 5 måneders barn, gik han sammen med andre sidste dages hellige - blandt andre Gudmund Gudmundson fra Island - ombord i skibet "Westmoreland" i København med Amerika som mål. Mads hjalp gavmildt flere af sine trosfæller med rejsemidler.

Fem uger og fem dage senere stod de i Philadelfia, hvorfra de kørte med tog til Iowa. Her købte Mads for sine sidste penge en god prærievogn med forspand, og det udstyr de havde brug for i deres nye hjem. Men før de kom afsted fra Iowa, fik Mads besked på at sælge sine nykøbte ejendele, bruge pengene til køb af så mange håndkærrer som muligt, overlade dem til andre hellige, og så slutte sig til håndkærrekompagniet, der var under opbygning med Mathew Cowley som leder og med C.C.A. Christensen som fører for deres lille gruppe på ti kærrer.

Mads gjorde, som hans ledere bød ham, og den lille familie begyndte deres vandring vest på. Forrest gik Maren med et tov over skulderen trækkende kærren, så fulgte Mads trækkende ved kærrens stænger, mens en ung mand, der sluttede sig til dem, skubbede og holdt kærren på ret køl. Farmor Karen holdt øje med barnet på kærren. Den gamle kone var en stor opmuntring for dem alle på grund af hendes udholdenhed.

Undervejs blev Maren så syg, at alle forventede hendes snarlige bortgang. Mads søgte ensomhed for at bede ale-

ne. Da han vendte tilbage lagde han sine hænder på sin hustrus hoved og i Jesu Kristi navn befalede han sygdommen at forlade hende. Få dage senere kunne Maren igen passe sin baby og tage sin tørn ved kærren. Dette mirakel står for evigt nedskrevet i familiens optegnelser.

Den 13. september 1857 ankom familien til Salt Lake City efter undervejs at have passeret Johnston hæren, der var sendt imod de hellige i Saltsødalen.

I de følgende år boede Mads og Maren flere steder i Utah og Arizona, hvor Mads blev angrebet af malaria. Han overvandt sygdommen, vendte tilbage til Utah og slog sig ned i Farmington. Her opbyggede han en givtig farm, der herefter blev deres hjem.

I 1864 blev Mads kaldet til at hjælpe et emigrantkompagni over prærien. Han forlod hjemmet i april og kom hjem igen i oktober.

Som 50 årig i 1875 blev Mads kaldet til at udføre en mission i Danmark. Under denne mission døbte han sin bror Anders, der også emigrerede og blev hjulpet igang i Utah af Mads. Han præsiderede over Ålborg indtil han i efteråret 1876 vendte tilbage til sit hjem i Utah.

Mads og Maren blev beseglet for evigheden i 1859 under præsident Brigham Youngs hænder. I 1881 afløde Mads budet om flere hustruer og ægtede den danske pige Hanne Margrethe Christensen.

I oktober 1887 blev han arresteret for polygami og idømt otte måneders fængsel. Han blev løsladt i september 1888 imod at han kun ville leve sammen med én hustru.

Det var vanskeligt for Mads at beslutte sig til, hvem af sine hustruer han skulle vælge. Hans første hustru var også hans første kærlighed; de havde levet livet sammen, var af samme alder og havde samme idealer og interesser. På den anden side, så var deres seks børn alle voksne og flere af dem gift og i eget hjem. Med hans anden hustru Hanne havde han fire små sønner, som trængte til en far og beskytter.

Mads så, hvor hans pligter lå. Han overlod sin ejendom til Maren, og i en alder af 63 år, hvor andre mænd tænker på at trække sig tilbage og nyde børnebørnene omkring sig, drog Mads med sin unge familie nord på til Idaho for at friste en nybyggers tilværelse.

I Idaho gjorde han det så godt, som han i hele sit liv havde gjort. Han opbyggede en farm og fabrikerede møbler til salg. Således skabte han et trygt hjem til sin unge hustru og deres små børn.

Mads havde altid været meget aktiv i kirken og i offentlige anliggender. I 1858 blev han ordineret til halvfjerser, i 1884 til en højpræst, og nu blev han i 1898 - 73 år gammel - ordineret til patriark med tjeneste i Pocatello stav i Idaho.

Den gamle dansker var virksom til det sidste. Når man kender hans livshistorie, kan det ikke undre, at hans yngste børn husker ham som en altid arbejdende og streng far, der ikke altid forstod ungdommens udskejelser.

Den 11. juni 1912 skriver Mads i sin dagbog:
"Jeg føler alderdommens byrde. Sommetider er jeg melankolsk og ensom. Min hørelse er meget svag, og jeg kan ikke samtale med folk. De siger, at jeg ser rask ud og vil leve mange år endnu. Min stadige bøn er, at når min mission er slut, og jeg har udført det arbejde, Gud sendte mig her for at gøre, at han så igennem sin nåde vil tage mig hjem til sig."

To år senere, den 14. juni 1914, døde patriarken Mads Christensen i Pocatello, 89 år gammel. Han blev begravet i Farmington ved sin første hustrus side.

Mange af hans efterkommere har gået i Mads' fodspor og tjent familie, venner og kirken trofast. Nogle har været missionærer i Danmark. Den sidste - ældste Welch - forlod den danske mission i denne måned efter hengiven og trofast tjeneste. Han var årsag til, at jeg her kan bringe dette mindeskrift til sidste dages hellige i Danmark over vor broder Mads Christensen fra Blans, der endte sine dage som patriark i Pocatello i Idaho.

Henning K. Frederiksen

Københavns stavs familielejr i Koitjärvi, Sverige

I uge 29 afholdt staven for 5. gang en familielejr, camping for hele familien. Og i nærheden af Kungsbacka, syd for Gøteborg havde man atter fået mulighed for at benytte den meget smukke lejrplads der er de estiske flygtninges lejr i Sverige. Her er alt hvad man kan forlange af en sådan lejrplads: skov og sø og sauna og sportsplads. Men måske med for få toiletter eller skal vi sige at dem der var, på nær ét, ikke var af den standard man ville ønske sig derhjemme. Det eneste med træk og slip var da også belejret i timevis. Netop dette emne var genstand for megen omtale i den "lejravis" der var obligatorisk indslag ved firetiden hver aften.

Desværre var vejret i perioder dårligt hvor regnen styrtede ned i stride strømme. Men der skal mere til at kue standhaftige hellige, de ville have noget ud af opholdet og stor opfindsomhed blev lagt for dagen for at finde muligheder for udfoldelse. Selv når regnen styrtede ned kunne man se tennisspillere i fuld gang selvom bolden blev hængende i alle regnpytterne.

Stavspræsidenten leder nadvermødet på familielejren.

Men der blev, når sol og vejr tillod det, spillet fodbold med gamle og unge, så mange gik og ømmede sig bagefter. De gamle spillede som i ungdommens vår og lod sig ikke slå af de unge. Det er en fortræffelig måde at komme hinanden nærmere på, både bogstaveligt og i overført betydning. Hvem ville ikke gerne score hos stavspræsidenten når han stod på mål?

En familielejr er masser af aktiviteter for store og små og megen opfindsomhed bliver lagt for dagen men altsammen tvangfrit. Den eneste og måske sværeste at overholde er påbudet om at være ved sit telt eller sin campingvogn når klokken er 22, og trods nogle protester blev påbudet overholdt fordi vi forstod at familier med mindre børn har behov for ro på det tidspunkt - og det havde "vi store" såmænd også.

Luftgyngen var flittigt benyttet. Morsom, men ikke ufarlig.

Stavspræsidenten må bide i græsset - men angrebet er afværget.

Et meget smukt indslag var søndagens møder der, i det gode vejr det var den dag, afholdtes i fri luft. Er der noget kønnere end en flok hellige i søndagstøjet forsamlet i smukke omgivelser? Det var en fryd at deltage i søndagsmøderne, hvadenten det var nadvermøde, møde for kvinder (mens brødrene passede børn og samtidig kiggede på Erik Borups bilnøgler der var låst inde på bagsædet) eller præstedømmemøde. Der var taler, sangkor og insekter.

Et af de meget morsomme indslag var Kong Lycherns besøg for at hædre alle der havde været med på familielejr 5 gange. "Kongen" kom meget pompøst op af søens klare vand, iklædt lyngkviste, badebukser og gummistøvler. Jubilarerne blev underkastet en række "ildprøver" og det blev meget komisk udført af deltagerne mens Kongen bevarede fatningen under det hele - lige til han igen forsvandt i bølgerne i den kølige aften. Godt gjort Michael Kofod.

Familielejr? det er bare skønt.

jl

- og Hjemismanden havde stor søgning.

Kong Lychern ankommer.

"guldgraverne" på arbejde.